

10 Ιανουαρίου, 1996

[ΝΙΚΗΤΑΣ, Δ/στής]

ΛΟΪΖΟΣ ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ ΚΑΙ ΑΛΛΟΙ,

Αιτητές,

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ΜΕΣΩ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ
ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ,

Καθ' ων η αίτηση.

(Συνεκδικαζόμενες Υποθέσεις Αρ. 495/94, 682/94 & 684/94)

Δημόσιοι Υπάλληλοι — Προαγωγές — Συστάσεις του Προϊσταμένου του Τμήματος — Άρθρο 35(4) του περί Δημόσιας Υπηρεσίας Νόμου 1/90 — Παράνομη η μεταβίβαση της αρμοδιότητας του Προϊσταμένου να συστήσει σε άλλον — Περιστάσεις και νομολογία.

5

Οι αιτητές επεδίωξαν την ακύρωση της προαγωγής των ενδιαφερομένων μερών σε Γραμματειακούς Λειτουργούς κυρίως για το λόγο ότι αυτά είχαν συστηθεί από πρόσωπο άλλο από το Διευθυντή του Τμήματος, πρόσωπο που εμφανίστηκε ως ο εκπρόσωπος του Διευθυντή ενώπιον της Ε.Δ.Υ.

10

Το Ανώτατο Δικαστήριο, ακυρώνοντας την επίδικη απόφαση, αποφάσισε ότι:

Με αφορμή το γεγονός αυτό της μεταβίβασης της αρμοδιότητας του Προϊσταμένου της Υπηρεσίας οι αιτητές επιχειρηματολόγησαν ότι η απόφαση είναι άκυρη, όντας παράνομη. Ήταν ο βασικός λόγος ακύρωσης που έχουν προτάξει. Το Άρθρο 35(4) του περί Δημόσιας Υπηρεσίας Νόμου Αρ. 1/90 ρυθμίζει το θέμα.

15

20

Η παρανομία στην περίπτωση αυτή είναι χειροπιαστή. Ισχύουν όσα αναφέρθηκαν στην *Ιωάννης Φιλίππου και Άλλη v. Δημοκρατίας* (1995) 4 Α.Α.Δ. 1971.

Οι επιπτώσεις στη νομιμότητα πράξης που εκδόθηκε ύστερα από τέτοια σύσταση δεν μπορεί παρά να είναι καταλυτικές.

25

5 Η απόφαση *Πιπέρης και Άλλοι ν. Δημοκρατίας* (1984) 3 Α.Α.Δ. 1306 (Ολομέλειας), στην οποία στηρίχθηκε η δικηγόρος της Δημοκρατίας για να υποστηρίξει το αντίθετο, δε δημιούργησε κανόνα δικαίου που επιτρέπει την εκπροσώπηση του Προϊσταμένου Τμήματος για σκοπούς συστάσεων. Δεν έχει ευρύτερη εφαρμογή αλλά περιορίζεται, όπως η ίδια απόφαση υπογραμμίζει, στις ειδικές συνθήκες που υπήρχαν σε εκείνη την περίπτωση.

Η προσφυγή επιτυγχάνει με έξοδα.

10

Αναφερόμενες υποθέσεις:

Φιλίππου κ.ά. ν. Δημοκρατίας (1995) 4 Α.Α.Δ. 1971,

15

Στυλιανίδης κ.ά. ν. Ε.Δ.Υ. (1995) 4 Α.Α.Δ. 1873,

Piperis a.o. ν. Republic (1984) 3 C.L.R. 1306.

Προσφυγές.

20

Προσφυγές εναντίον της προαγωγής των ενδιαφερομένων προσώπων σε θέσεις Γραμματειακού Λειτουργού, αντί των αιτητών.

Α. Κωνσταντίνου, για τον Αιτητή, στην Υπόθεση αρ. 495/94.

25

Α. Σ. Αγγελίδης, για τους Αιτητές, στις Υποθέσεις αρ. 682/94 και 684/94.

30

Γ. Φράγκου, Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για τους Καθ' ων η αίτηση.

Cur. adv. vult.

35

ΝΙΚΗΤΑΣ, Δ.: Στις 23/3/94 η Επιτροπή Δημόσιας Υπηρεσίας είχε προάξει τα 11 ενδιαφερόμενα πρόσωπα στις τρεις αυτές συνεκδικασθείσες προσφυγές σε θέσεις Γραμματειακού Λειτουργού, οι οποίες ανήκουν στην κατηγορία θέσεων προαγωγής. Τους είχε συστήσει σαν τους καταλληλότερους, από 835 υποψηφίους, ο κ. Λ. Χρυσόχος, Πρώτος Διοικητικός Λειτουργός στην Υπηρεσία Δημόσιας Διοίκησης και Προσωπικού. Ο κ. Χρυσόχος παρέστη στην κρίσιμη συνεδρία της Επιτροπής υπό την ιδιότητα "εκπροσώπου" του Διευθυντή της Υπηρεσίας αυτής ο οποίος, με επιστολή του ημερ. 18/3/94, πληροφόρησε την Ε.Δ.Υ. ότι δε θα παρευρισκόταν στη συνεδρίαση λόγω άλλων, όπως ανέφερε, ειλημμένων υποχρε-

40

ώσεών του.

Με αφορμή το γεγονός αυτό της μεταβίβασης της αρμοδιότητας του Προϊσταμένου της Υπηρεσίας οι αιτητές επιχειρηματολόγησαν ότι η απόφαση είναι άκυρη, όντας παράνομη. Ήταν ο βασικός λόγος ακύρωσης που έχουν προτάξει. Πρέπει να προστρέξουμε στο Άρθρο 35(4) του περί Δημόσιας Υπηρεσίας Νόμου αρ. 1/90 που ρυθμίζει το θέμα: 5

“(4) Κατά την προαγωγή η Επιτροπή λαμβάνει δεόντως υπόψη 10
το περιεχόμενο των Προσωπικών Φακέλων και των Φακέλων των Ετήσιων Υπηρεσιακών Εκθέσεων των υποψηφίων, αιτιολογημένες συστάσεις του Προϊσταμένου του Τμήματος στο οποίο υφίσταται η κενή θέση και την εντύπωση την οποία η Επιτροπή αποκόμισε για τους υποψηφίους κατά την προφορική εξέταση, αν αυτή έγινε.” 15

Κατά την άποψη μου η παρανομία στην περίπτωση αυτή είναι χειροπιαστή. Ισχύουν όσα ανέφερα στην απόφασή μου στην *Ιωάννης Φιλίππου κ.ά. v. Δημοκρατίας* (1995) 4 Α.Α.Δ. 1971: 20

“Ο νομοθέτης, με το άρθρ. 35(4), έχει επιλέξει για ευνόητους λόγους τον “προϊστάμενο του τμήματος” στον οποίο έχει εναποθέσει την ευθύνη για υποβολή συστάσεων που αφορούν σε προαγωγές. Ο ίδιος ο νόμος δεν παρέχει την ευχέρεια μεταβίβασης της ευθύνης ή αρμοδιότητας παροχής συστάσεων, που θα ήταν η μόνη δικαιολογητική βάση για τέτοια ενέργεια.” 25

Οι επιπτώσεις στη νομιμότητα πράξης που εκδόθηκε ύστερα από τέτοια σύσταση δεν μπορεί παρά να είναι καταλυτικές. Διαγράφονται στην απόφαση στις συνεκδικασθείσες προσφυγές *Φ. Στυλιανίδης και Άλλοι v. Ε.Δ.Υ.* (1995) 4 Α.Α.Δ. 1873: 30

“Οι αξιολογήσεις και συστάσεις που υποβλήθηκαν στις υποθέσεις που αποτελούν το αντικείμενο αυτών των προσφυγών, δεν προήλθαν από την αρχή που προβλέπει ο νόμος. Η υποβολή τους ήταν παράνομη. Και η απόφαση της Ε.Δ.Υ. έκνομη εφόσον λήφθηκε στην απουσία των στοιχείων που προβλέπει ο νόμος - συστάσεις του Προϊσταμένου - και κατά παρέκκλιση από τις διατάξεις του λήφθηκαν υπόψη οι συστάσεις αξιωματούχου άλλου από εκείνο που καθορίζει ο νόμος.” 35
40

Η απόφαση *Πιπέρης και Άλλοι v. Δημοκρατίας* (1984) 3 Α.Α.Δ. 1306 (Ολομέλειας), στην οποία στηρίχθηκε η δικηγόρος της Δημο-

κρατίας για να υποστηρίξει το αντίθετο, δε δημιούργησε κανόνα δικαίου που επιτρέπει την εκπροσώπηση του Προϊσταμένου Τμήματος για σκοπούς συστάσεων. Δεν έχει ευρύτερη εφαρμογή αλλά περιορίζεται, όπως η ίδια απόφαση υπογραμμίζει, στις ειδικές συνθήκες που υπήρχαν σε εκείνη την περίπτωση.

Δεν προτίθεται να εξετάσω κανένα άλλο από τους λόγους ακύρωσης που προβάλλεται στις αιτήσεις. Έχοντας καταλήξει πάνω στο θέμα της παρανομίας μία τέτοια εντύπωση είναι περιττή.

Η επίδικη πράξη ακυρώνεται με έξοδα σε βάρος του δημοσίου.

Η προσφυγή επιτυγχάνει με έξοδα.